

„Zbogom, Venecija, čarobna pravljica, okamenele sanje, kraj moje ljubezni, zbogom!“

Premaknil se je vlak. Gigantija se je lotilo čuvstvo groze, zazdelo se mu je, da bode ta vožnja večna, da ne vidi nikoli več ne Leonore ne otrok... Prijelo ga je z ledeno roko, šepetalo mu: „Moli!“

Bil je sam v oddelku, groza se ga je lastila, vendar je bil dan, solnčen, jasen, vlak

je vozil puhaje čez veliki most po prostranih lagunah.

Giganti je sklenil nehote roke, in molil; srce mu je stiskala tesnoba...

Zahropelo, zažvižgalo, zašumelo je — krik smrtne groze je napolnil zrak... Vlak je bil zdrsnil z mosta v lagune — plahe, nepripravljene, so drhteale duše ponesrečenih potnikov ob mrtvih telesih... (KONEC).

ANTON MEDVED:

VEČER.

Kakor duh, ki se spovrača,
veter toži po ravnih.
Listi, mrzlih sap igrača,
divje plešejo po fleh.

Grajski stolp na bregu Save
polrazsut štrli navpik —
mrtve matere narave
temen grobni spomenik.

Plašni sovi se odpira
moč pogleda na večer.
Iz dupline se ozira
in ujeda venomer.

Nema je le moja duša,
nema, ali gluha ne:
sredi razvalin posluša
zemljo, ki tožeča mre.

Tudi nji pogled se večja,
veča in skrivaj rosi.
Z dolgim spremstvom mlada
sreča
mimo nje plešoč beži.

O, postoj v sijajni halji!
Kam podi te vetra puh?
Žvižga, tuli v sivi dalji —
nem ni veter — ali gluh.

